

A ona, ona na vso moč
 Beži pred tujcem v temno noč.
 In on za njoj, z njoj vštric — pa kam?
 Kam dirjata, ne ve ni sam.
 »Postój, postój! Oh, še nocoj
 V ljubezni skleneš se z menoj!«
 In dalje, dalje na vso moč
 Beži pred njim — kam? V črno noč.
 »Tu združim zdaj se jaz s teboj!
 Imaš pogum — pa za menoj!«
 To bil je skok črez skalni rob
 Tja dol v Savine mokri grob!
 Od strásti gnan za njoj on — kam?
 V tomun globoki pada sám.

A. Aškerc.

Sultanove sandale.

Romanca.

Vsi vezirji in vse paše,
 Vse klečalo je pred njim:
 »Slava ti, nebeško solnce,
 Slava, sultan Ibrahim!
 Nihče, kar jih je sedelo
 Na prestolu kdaj popred,
 Do kolena ti ne seže,
 Niti prorok Mohamed.
 Ah, kedár te vzame Allah
 K sebi v sveti sedmi raj,
 Kaj bo z nami, kaj bo z nami
 S hlapci tvojimi tedaj!«
 To so tarnali, jokáli,
 In še bolj in zmerom bolj;
 On, pa sname z nog sandale,
 Položi jih na prestól.

»Ne prestánite, otroci,
 Le togújte še naprej:
 Tukaj dam vam te sandale,
 Da slavite jih odslej.«
 In vse paše, vsi vezirji,
 Vse hitelo je navzkriž:
 »Oj sandale, naša radost,
 Ve naš bog, naš paradiz — «
 To poskoči tákrat sultan,
 To jim zakriči v obraz:
 »Uh, vi tepci, vi sleparji,
 Kaj ste rekli, da sem jaz? . . .
 Ibrahim je na prestolu —
 On je solnce, on je kralj;
 Na prestolu so sandale,
 In vaš kraj je par sandal.

Pridi, Omar, pa jih ženi
 Po vsem mestu naokrog
 In oznanjaj: »To so hlapci
 In sandale so jim bog!«

Ivan Saveljev.

